

HANZADE SERVİ

BİR

SİR

KAÇ

KM?

HANZADE SERVİ

**BİR SIR
KAÇ KİLOMETRE?**

BİR SIR KAÇ KİLOMETRE?

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-650-5

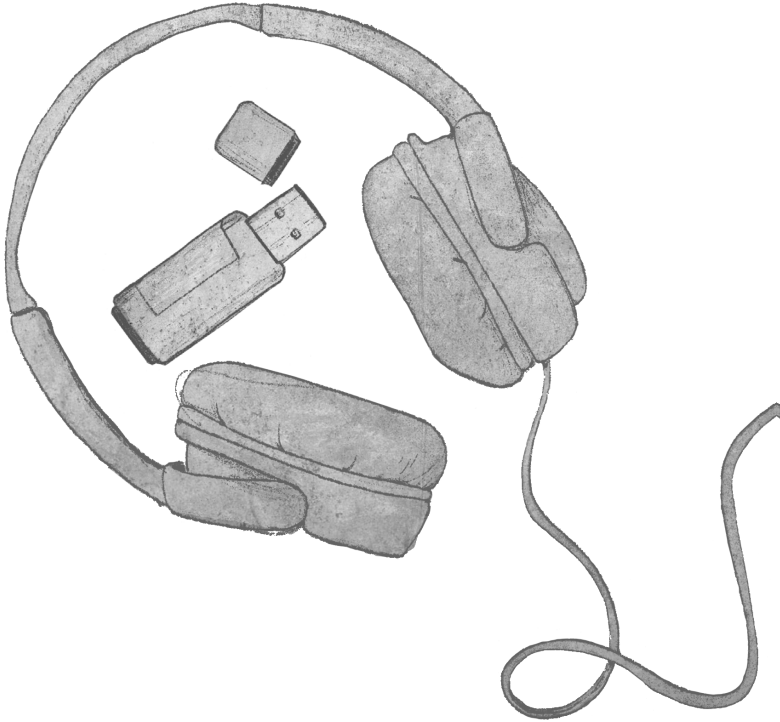
Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

HANZADE SERVİ

**BİR SIR
KAÇ KİLOMETRE?**

tudem

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku: Çok İlginç Bir Haberim Var

Sen de Oku Klasikler: Peter Pan

Öykü: Ortanca Balık • Karakura'nın Düşleri

Roman: Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız? • Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım? Umacı • Kalamar Pansiyon • Havuç Ağacı • Kumdan Salıncak • Hayalet Tozu Hortlaklar Geçidi • Kumsal'ın Çizgili Dünyası • Kora ile Kelebek • Yo-Yo Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1 • Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı Bir Sır Kaç Kilometre?

Başvuru: Karamel Kokulu Öykü Okulu

KAĞAN

Bir sırrı paylaşmanın, iki insanı yakınlaştırdığı söylenir. Bu sanırım, basit sırlar için geçerli. ‘Kimseye söyleme, ama bamyayı seviyorum’ ya da ‘akşamları odamda abuk sabuk TikTok’lar çekiyorum’ gibi sırlar... Ama ya en iyi arkadaşınız, birinin hayatını mahvedecek bir şey yaptıysa? Bu gerçek, görünmeyen bir duvar gibi aranızda uçmaya başlıyor. Özellikle de başından beri ona sürekli ‘vazgeç’ dediyseniz...

Bazen içimdeki sesle dertleşiyorum. Bana, ‘Tibet’in kalbinin buz gibi olan yanını gördüğün için mi şaşkınsın?’ diye soruyor. ‘Yoksa seni dinlemediği için kızgın mısın? Belki de olacakları engellemediğin için suçluluk duyuyorsun.’

İlk iki seçeneğe üzülmemin sebebi aynı. Çünkü Tibet’le anaokulundan beri arkadaşız. Evet, bu on yılın tamamında çocukluk, ama yine de onu çok iyi tanıdığımı sanıyordum. Mantıksız ve affedemeyen yanıyla ilk kez karşılaşmak, beni hayal kırıklığına uğrattı. Öğütlerime hep kulak verirdi. Okulu kırıp sinemaya gitmenin, balonun içine boyalı su doldurup balkondan atmanın ya da Scarlett Johansson’a kaşınıtı tozu serpilmiş mavi elbise giydiğinin iyi fikirler olmadığını kabul etmişti. Mantığım sayesinde, pek çok kez başımızın derde girmesinden kurtulduk.

Anaokulundan sekizinci sınıfa kadar, Tibet'in en iyi arkadaşıydım. Bu durum, bazen insanların garibine gidiyordu. En iyi arkadaşların, illaki birbirine benzemesi gerekmediğinin kanıtıydık adeta. Siyahla beyazdan bile daha farklıydık. Sonuçta onların ikisi de renk ve bu da hiç şüphesiz ki sıkı bir ortak nokta. Biz daha çok avokadoyla tornavida ya da ayakkabı bağcığıyla trafik tabelası gibiydik. Ortak noktalarımız ikimizin de burnu, kulakları falan olmasıydı sadece. Bir de, okulun alt sokağındaki butikten aldığımız mavi elbisenin Scarlett Johansson'a çok yakışacağını düşünmemiz... Evet, Scarlett Johansson'a elbise almıştık. Tibet sonradan kadına bir konuda kızdığı için, elbiseyi gönderirken kaşını tozuna bulamak istemişti. Elbette ki buna izin vermemiştim.

Fiziksel olarak birbirimize hiç benzemememiz, dostluğumuza engel değildi. Bu sadece, yan yana garip görünmemize yol açıyordu. Aslında tek başıma bile yeterince gariptim.

Tibet kumral, mavi gözlü, normal boylu, aşırı yakışıklı bir çocuktur. Dünya üzerindeki herkesin, fotoğrafına bakınca 'vay!' diyeceği türden yakışıklı... Keskin bakışları, ergenliğe rağmen dingin bir ses tonu ve çift gamzeli gülümseyişi vardı. Ayrıca hafif şehlaydı. Bu özelliğini niçin yakışıklılığının içinde belirttiğimi merak ettiysen, hayatında hiç hafif şehla birini görmemişsin demektir. Bakışlara kesinlikle derinlik katıyor.

Bense şimdiden bir seksen beş boyunda, sekiz numara miyop gözlükleri takan, koyu renk saçları asla şekle girmeyen biriyim. Babam aşırı sakar olmamı, boyumun çok ani uzamasına bağlıyor. Bu arada vücudumun büyük bir bölümü, bacadan oluşuyor. Uzun bacaklı örümceklere benziyorum. Hafif kamburum ve

Elçin'in söylediğine göre, caka satan bir horoz gibi yürüyorum. Caka satmak, herhalde şu hayatta yapacağım son şey olurdu. Bende olmayan bir şeyi nasıl satabilirim ki? Başım dik yürüyemememin sebebi, burnumun alerjik rinit yüzünden çoğu zaman tıkalı olması.

Elçin ayrıca, *geek* olduğumu da düşünüyor. Oysa ben her zaman, kendimi *nerd* olarak görmüşümdür. İkisinin arasındaki farkı bilmemek, belki de apayrı bir kategoride garip olduğum anlamına geliyordur. Elçin nedense, bu konuda çok bilgili.

“*Nerdler*, tipik inekler. Sosyal ilişkilerde zorlanan, derslerde çok başarılı ama çoğunlukla sıkıcı. *Geeklerin* ise en az bir tane ilgi çekici özelliği olabiliyor. Ve sosyal ortamlarda *nerdler* kadar çekingen değiller.”

En az bir tane ilgi çekici özelliğim varsa, bunun ne olabileceğini uzun uzun düşünmüştüm. Bütün yıldızların ismini biliyor olmam, romantik görünse de biraz ürkütücüydü. Çok güzel ukulele çalıyordum ama utandığım için babamdan başka kimsenin haberi yoktu. Parmaklarım aşırı uzundu ve minik bir farenin müzik aletini çalıyormuşum gibi komik görünüyordum. Elvis Presley taklidim ise, çok popüler sayılmazdı. Ama altmışlı yıllarda yaşasaydım, eminim ki Elvis beni konserlerine çıkarırdı.

Sonradan, Elçin'e göre ilgi çekici özelliğimin, vampire benzetmek olduğunu öğrenmiştim. Tanıdığım bütün vampirler, çok yakışıklıydı. Angel, Edward, Lestat, Louis... Yani içimizde bir vampir varsa, onun kesinlikle Tibet olması gerekiyordu. Birinin onu değil de beni vampire benzetmesi, kesinlikle hoşuma gitmişti.

Tibet’le anaokulunda tanışmıştık. Dört yaşındaydık. O günlerde çekilmiş fotoğraflarımızda Tibet, henüz kumrala dönmemiş sapsarı saçları, mavi gözleri ve inanılmaz şirinliğiyle, reklam filmlerinde oynayan çocukları andırıyordu. Ondan bir karış uzun, gözlüklü, sürekli kocaman gülümseyen ben de, pembe olmayan bir flamingo yavrusu gibiydim.

Bu dostluk ekibinin havalı, popüler, cesur, muzip ve maceracı kısmı Tibet’ti. Mantıklı, çekingen, anne misali koruyucu, duygusal ve alerjik kısmı da bendim.

Onunla sadece iyi değil, kötü günleri de birlikte atlattık. İki yıl önce annemle babam boşandığında, “Değiştiremeyeceğin şeylere üzülerek harcayacağın zamanı, değiştirebileceklerin için harca,” diyen, Tibet’ti. Evet, o, şu büyük büyük laflar eden çocuklardan biriydi. Çok fazla kitap okuyordu. Muhteşem bir fantastik gençlik kitabı bile yazdı! İsmi, Hortlağın Kalbi.

Kitabın başkahramanı, çok yakışıklı bir hortlak. Hortlaklar, aşırı ürpertici bir boyutta takılan, lanetlenmiş ruhlar. Tabii bir de ölümlüler var. Yani yaşadığımız dünya. Hortlakların, ölümlülere âşık olması yasak. Ölümlülerin ise o hortlak boyutundan haberi bile yok. Ve bir gün, bir kız, bizim hortlak oğlanı görüyor. Tam o ara hortlaklar, insanlığın sonunu getirecek bir planı başlatmak üzereler.

Daha fazla anlatmayacağım. Okurken alacağımız zevki söndürmek istemiyorum. Evet, o kitabın yayımlanacağından eminim.

Kitabı şimdiye kadar sadece Tibet’in annesi, babası, Elçin, Karsu ve ben okuduk. Elçin’le Karsu, sonunda ağladıklarını söyledi. Karsu çok sık ağladığı için, bu ciddiye alınacak bir yorum değildi. Ama Elçin, *Hachiko* filminde bile ağlamamıştı.

Tibet'e sürekli, Tunaer Tavulga'nın tahtını sallayacağını söyleyip duruyorum. Okuldaki fantastik kitap düşkünü gençlerin hemen hemen hepsinin listesinde, ilk iki sıra hiç değişmiyor:

J.K.Rowling

Tunaer Tavulga (TT)

Tibet de büyük bir TT hayranı. Aslında hepimiz öyleyiz. *Olmayan Hikâyeler*, olağanüstü bir seri! Ama ben, Hortlağın Kalbi'nin daha büyük ses getirecek bir serinin başlangıcı olacağına inanıyorum. Öyle bir kitap yazsaydım, çoktan Wattpad'e yüklemiştim. Tibet'in bir garip yanı da bu. Uzun uzun düşünüyor, tüm koşulları hesaplıyor, planlar yapıyor ve kendi belirlediği şartları, sabırla bekliyor. Tabii her zaman doğru kararlar vermiyor.

İçinde bolca 'değiş' kelimesi geçen özlü sözünden sonra, "Bu, 'pes et' demenin havalı bir şekli mi?" diye sormuştum.

"Hayır. Değiştirebileceğin bir şeyden vazgeçmeni söyleseydim, o pes etmek olurdu. Ama aksi durumda yaptığın, akıllıca hareket etmektir. Hava eksi on dereceyse, güneşe kement atıp onu yaklaştırmaya çalışmazsın. Montunu giyersin."

"Annemle babamın tekrar birleşmesini sağlamak, güneşe kement atıp onu yanıma getirmek kadar imkânsız mı?"

"Güneşe kement atmak bile belki daha mantıklıdır."

Haklıydı. Çünkü annemle babam, kesinlikle uzlaşmıyordu. Onlara bakarken, on beş yıl önce birbirlerini seçip evlendiklerine inanmakta zorlanıyordunuz. Mutlu günlerimizin fotoğrafları, bana bir ressama çizdirilmiş tablolar gibi geliyordu. Sanki hiçbiri gerçek değil, olmasını hayal ettiğim sahnelerdi. Oysa hepsini yaşamıştık.

Annemle babam, kavga etmezdi. En azından annem etmezdi. İçine kapalı, sessiz, kendi dünyasında yaşayan bir kadındı. Ne gariptir ki, ben bile onu neyin mutlu edeceğini ya da neyin üzeceğini bilmiyordum. Gizemli bir ev arkadaşı gibiydi. Boşanmaya da, babamın deyişiyile, ‘durup dururken’ karar vermişti. Bir gün aniden, “Yapamıyorum,” demişti. “Olmuyor.”

Babam defalarca “Neyi yapamıyorsun? Ne olmuyor?” diye sormuştu. Ama annem, açıklamak yerine cevap vermemeyi seçmişti. Sonunda babam kendini, “Yahu söylesene!” diye bağırarak kendi kendine kavga ederken bulmuştu.

Annemi boşanma kararına sürükleyen, kendince önemli sebepleri olabileceğini kabul ediyordum. Ama bunları babamla paylaşmadığı sürece, güneşe atacağım kementten sonuç beklemek daha umut verici görünüyordu.

Böylece on iki yaşındayken, boşanmış aile çocuklarının arasına katıldım. İşler, tahmin ettiğim gibi gitmedi. Annemle birlikte, yalıda yaşamaya devam edeceğimi, babamın başka eve çıkacağını, hafta sonlarını beraber geçireceğimizi sanıyordum. Velayetimi babamın alması ve küçük bir apartman dairesine taşınmak, kesinlikle hayallerimi süsleyen bir yeni hayat değildi. Annem yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Babam öyle kızdı ki, bir daha yalıda adım atmamı yasakladı.

Yalı... Evet, bu kelimeyi çoğunlukla haberlerde duyduğumuzu biliyorum. Paylaşılmayan bir mirasın konusu ya da yeni başlayacak bir dizinin mekânı olarak gördüğümüz, deniz kıyısındaki devasa evler...

Ben de onlardan birinde yaşıyordum. Annemin ailesi çok zengin. Tapusu şu an annemle dayımın üzerinde olan yalı, 1912

yılında yapılmış. Bizim aileye geçmesi ise, 1936'da olmuş. Dört katlı, denizin neredeyse içinde, kendi iskelesi olan bir ev.

Yalıda oturmak, hiçbir zaman övündüğüm ya da kendimi ayrıcalıklı hissettiren bir şey olmadı. Salonumuzun balkonu denize açılıyordu ve bu, benim için normaldi.

Eşyalarımı toplayıp annemle vedalaşırken, kalbimi sızlatan şeylerden biri ailemin dağılması, öbürü de artık geceleri denizi izleyemeyecek olmaktı. Annem, odamı aynen bırakacağını söyledi. İkimiz de babamın öfkesinin er geç söneceğini ve istediğim zaman yine burada kalabileceğimi biliyorduk. Öyle de oldu. Ama babamın yumuşaması için üç ay beklememiz gerekti.

Arkadaşlarımı yeni odamda ilk ağırladığım gün, hepsi fazla sessizdi. Sanırım beni nasıl teselli edeceklerini bilmiyorlardı. Tıbet, mantıkla yaklaşmıştı. Karsu kendini, ailemin tekrar barışabileceğine dair boş tesellilere kaptırmıştı. Elçin ise, benden daha çok etkilenmiş benziyordu.

“Yani artık yazın denize girmeye sana gelemeyecek miyiz?” diye sorarken, yüzü asıktı. Sanki hemen arkasından, ‘o zaman artık görüşmemize gerek yok’ diyecek gibiydi.

“Elbette yalıda denize gireriz,” demiştim. “Yani sonuçta, orası annemin yaşadığı yer.”

Boşanmanın acısını unutmuş, Elçin’i teselli ediyordum galiba.

“Burada bunalacak mısınız?” diye sormuştu Karsu. “Eski odan, buranın on katı falandı. Ve deniz görüyordu.”

Evet, yeni odam çok küçüktü. Ve daracık bir sokaktaki diğer apartmanlara bakıyordu. Ama semt değiştirmemiştik. İstanbul’un hemen hemen her yeri gibi epey karışık bir semti burası.

Bir yanda yalılar, köşkler, bir yanda fakir sokaklar... Tibetlerin-ki gibi, iyi bir apartmana taşınmıştık. Babam, doktor maaşının büyük bir kısmını, bu evin kirasına ayırmıştı. Çünkü okulumdan çok uzaklaşmak istememişti. Annem, kolejin parasını ödemeye devam edecekti.

“Büyük bir değişiklik,” demiştim. “Ama uyum sağlamalıyım. Elbette her şey yoluna girecek.”

“Her şeyin yoluna girmesiyle neyi kastediyorsun?”

Bu, Tibet’ti. Sanırım annemlerin tekrar evleneceğine dair pembe hayaller kurup kurmadığımı merak etmişti.

“Annemle babam arkadaş olmayı öğrenecek,” demiştim. “Annem, yalnız kalmak istediği dönemi atlatacak. Böylece istediğim zaman onunla da yaşayabileceğim.”

“Ve biz de denize girebileceğiz,” demişti Elçin.

Bencilliği bazen bana ağır gelse de, dürüst oluşunu seviyordum. Görünüşte bana destek vermek için ‘annenle konuşmalıyız’ dese, sonra ben annemle konuşurken onu iskeleden denize atlarken görsem, bu kesinlikle ikiyüzlülük olurdu.

İstediğim zaman yalıda da kalmaya başladıktan sonra, hayatıma yeni tanıştığım bir duygu daha girmişti: yabancılık. Sadece üç ay önce bavullarımı toplarken, orası benim odamdı; doğduğum günden beri benim olan hayatımdı. Ama üç günlük eşyalarımın dolu sırt çantamla eski odama adım attığımda, kendimi misafirlikteymişim gibi hissettim. Sanki artık oraya ait değildim. Bu his beni o kadar korkutmuştu ki arkama bakmadan kaçmak, evime dönmek istemiştim. Evime... Evet, evim artık burası değildi ve yeni fark ettiğim bu gerçek, beni annemle babamın boşanmasından daha çok üzmüştü.

Zamanla, o yabancılık duygusunu azıcık aşmayı başardım. Ama yine de tamamen geçmedi.

Ve tam ben toparlanmaya başlarken, bu kez Tibet'in başına korkunç bir şey geldi. Benim yaşadıklarımla kıyaslanamazdı bile. Geçen sene, annesi Güneş teyzeyi trafik kazasında kaybettik. Tibet tanımadığım birine, galiba o günden sonra dönüşmeye başladı.

ELÇİN

İnsanın canı bazen hiçbir şey yapmak istemiyor. Ders çalışmak, müzik dinlemek, önünden geçen arkadaşına seslenmek ya da başka bir arkadaşına, 'benden niçin bir şeyler saklıyorsun?' diye sormak...

Kağan, yürümeyi horozlardan öğrenmiş, gözlüklü bir kaplumbağaya benziyor. Niçin kambur durduğunu anlamıyorum. Sanki uzun olduğu için herkesten özür diler gibi bir hâli var. Ben kendi adıma, bir yetmiş sekizlik boyumdan gayet memnunum. Daha da uzamaya itirazım olmaz.

Kağan'ın elleri ceplerinde, uzun bacaklarını sarsakça hareket ettirerek, yavaş yavaş ilerlemesini izledim. Sağa bakarsa, kaydırağın tepesinde olduğumu görebilirdi. Ama öyle dalgındı ki yanından bizzat kendisi geçse, onu bile fark etmezdi.

Büyük ihtimalle, annesinden dönüyordu. Ailesi iki yıl önce boşandı. Annesi biraz garip bir kadın. Hani kalabalık fotoğraflarda herkes gülerken, sadece belli belirsiz gülümseyen biri olur. 'Acaba orada olmayı istemiyor muydu?' ya da 'Yoksa canını sıkıran bir şey mi var?' diye düşünürsün. İşte Kağan'ın annesi, tam da öyle biri. İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu. Çok iyi bir çevirmen. Galiba onu hiç gülerken görmedim. Ama bunalımda gibi de

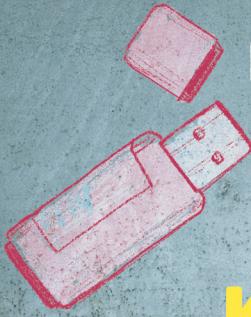
değil. Sanki mutsuzluk, onu mutlu ediyor. Onun kadar zengin olsaydım, mutsuz hissetmeye zamanım kalmazdı. Tanrı aşkına! Yalıları var!

Birkaç ay önce, Kağan'ın işsiz dayısı, hayatı bir aslanın sebze dolabı kadar boş olan hamile karısıyla birlikte yalıya yerleşti. Sakın kadına hakaret ettiğimi düşünme. Onunla iki dakika konuşursan, ne demek istediğimi anlarsın. Kağan'ın dayısı da onunla aynı kafada olduğu için, evliliklerinde bir sorun yok. Tek sorun, yalılı yavaş yavaş sahiplenmeye başlamaları. Bu da tabii ki Kağan'ın canını sıkıyor.

Açıkçası, onu anladığımı söyleyemem. Doğmak, ölmek, evlenmek, boşanmak, arkadaşlıkların başlaması, bitmesi... Hepsi, hayatın doğal akışı. Başıma gelen her şeyi normal kabul ediyorum. Evet, bazen fazla üzülüyor ya da kızıyorum. Ama onlar da normal. Kardelen, beni umursamaz buluyor ve bu huyumdan hoşlanmıyor. Ben de onun her şeyi çok umursamasından hoşlanmıyorum. İstedğin pembe renkli ojeyi bulamadın diye bütün gün surat asıyorsan, başına gerçekten korkunç bir şey geldiğinde ne tepki göstereceksin?

Kardelen'e gerçek ismiyle seslenen tek kişi benim herhalde. Annesine de Cemile teyze diyorum ve bu yüzden bana çok kızıyor. Çünkü herkesin kendisine Mile ya da Mile abla demesini istiyor. Kardelen'in lakabı da Karsu. Bu, iki isminin kısaltması: Kardelen Sude.

Ona Karsu denmesi, yine Cemile teyzenin kararı. Madem öyle istiyordu, adını Karsu koysaydı. Küçük kızının ismi de Liya Bade. Neyse ki ona Liba, Bali, Deli ya da Bürülüt falan dememiz gerekmiyor.

HANZADE SERVİ BİR SIR KAÇ KM?

*"Bir sır kaç kilometreydi? Sakladığım şeyler,
tüm sevdiklerimi benden uzaklaştırıyordu.
Uzaklaştırmaya da devam edecekti.
Yanı başınızdaki biriyle aranızda
kilometreler olduğunu hissetmek korkunçtu."*

Tibet, Elçin, Kağan, Karsu, Alya ve Buket...
Birbirlerinden sakladıkları sırlar,
dostluklarının arasına kilometreler mi sokacak;
yoksa öğrendikleri gerçeklerle örecekları yol,
arkadaşlıklarını sonsuzluğa mı taşıyacak?

